

var han meget moderne og ganske ungdommelig klædt, bar en kort, lys Overfrakke og havde en Monocle dinglende foran paa Brystet. I Haanden holdt han en blank Silkehat.

„Mit Navn er Direktør Delft,“ sagde han med noget fremmed i Tonefaldet. „Jeg er Onkel her i Huset.“

Mandens store Høflighed forligede Per med hans hæslige Abehoved.

„Mit Navn er Sidenius.“

„Aa, — den unge Ingeniør formodenlig? Min Nevø har talt om Dem. Jeg be'r Dem, sæt Dem dog! Fru Salomon — min Søster — er i Øjeblikket med en Syjomfru engageret. Hun vil straks være til Tjeneste. Jeg be'r Dem! Gør Dem det mageligt!“

Per satte sig igen. Onkelen tog Plads paa en Stol i nogen Afstand.

„Tør jeg være saa fri at spørge . . . har jeg før haft den Ære at se Hr. Sidenius her i Huset?“

„Nej. Jeg traf forleden Fruen og Frøkenen for første Gang.“

„Aa ja, min Niece Nanny . . . Jeg tror, jeg har hørt derom.“

Der blev en lille Pavse, hvorefter Hr. Delft med et Smil og i en Tone, der vilde have gjort alle andre end Per mistænksom ved hans overordnede Høflighed, henkastede den Ytring:

„Min Niece er ganske net, ikke sandt? . . . Finder De ikke, Hr. Sidenius?“

Per blev unægtelig noget forbavset. Med et overbærende Smil saae han hen paa den snurige lille Mand og sagde:

„Jeg finder Frøken Salomon meget smuk. En fuldendt Skønhed.“

„Ja, ikke sandt! Hun hører ikke til de ganske